

עלון פסח

מאבק על לידת תינוק המביאה ללידת עם

השעבוד מעוות את תהליך ההולדה ומערער אותו. התופעה מוכרת היטב מדיווחים על דוגמאות אחרות של עבדות... ההתעקשות על הלידה היא לפיכך מעשה מהפכני בהקשר של עבדות. היא מלמדת על תקווה לעתידו של הרך הנולד ועל כח לדמיין עתיד שונה, ללא עבדות ועריצות. פירושה הפיכת לידתם של המדוכאים לאירוע בעל משמעות, שיש צורך לתעד אותו, ולספר עליו.

סיפור לידתו של עם ישראל הקדום הוא סיפור של טראומה והחלמה. טראומת היסוד בביוגרפיה הלאומית היא העבדות, דיכוי הצמיחה. אבל אז מתחיל תהליך התאוששות הכרוך בהפיכת ההשליכה ליאור ממעשה הנוגד את הלידה לאמצעי הצלה. יוכבד המשליכה את בנה ליאור עושה זאת לא מתוך ציות לצו פרעה אלא כהפרה בוטה שלו. גם העם ככלל מתרבה על אף הנסיונות הבלתי נלאים של פרעה להגביל את התרבותו: "וכאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ" (שמות א', יב').

אילנה פרדס, "הביוגרפיה של עם-ישראל", מתוך הלילה הזה-הגדה ישראלית.

לכל קהילת קודש סעד,

לקראת חג הפסח הבא עלינו לטובה, החג שבו הפכנו לעם, נאחל – שתהיה תחושת יחד טובה בקהילתנו, הקשבה וכבוד איש לרעהו, שנזכה לניגון ושירה שימתיקו את ימינו-כשם שאמרו בני-ישראל שירה על הים,, שנזכה להגיד ולספר לבנינו ובנותינו שיחזירו לנו באהבתם, שנזכה לחוג את החג מתוך שפע ברוחניות ובגשמיות כאחד.

חג שמח!

אחות תורנית השבת – חגית קאופמן

לתשומת לב הציבור: מרפאת השיניים סגורה בימי הפסח.

שבת
שלווה

ארבע כוסות שאנו שותים – על מה זה?

אחת מהמצוות המיוחדות של ליל הסדר היא מצוות שתיית ארבע כוסות של יין. המספר 'ארבע' שזור לכל אורכו של לילה מיוחד זה, החל מארבע הקושיות דרך ארבעת הבנים כאשר ברקע מלוות ארבע הכוסות את הסעודה כולה. את שתיית ארבע הכוסות תיקנו לנו חכמים כדי שנתנהג בדרך חירות כראוי לעבד שנשתחרר זה עתה מבית אדונו. אך מדוע דווקא ארבע כוסות? התשובה ההלכתית לשאלה זו היא פשוטה. על כל כוס אנו מקיימים מצווה נוספת (מלבד המצווה של ארבע כוסות). כוס ראשונה – קידוש. כוס שניה – אמירת ההגדה ומצוות סיפור יציאת מצרים. כוס שלישית – ברכת המזון. כוס רביעית – קריאת ההלל.

כידוע, סמכו חז"ל את ארבע הכוסות לארבע לשונות של גאולה שמופיעות בסיפור היציאה ממצרים בחומש שמות (שמות ו, ו-ז), ומתארות את התקדמות הגאולה שלב אחר שלב:

לְכוּ וְאָמַרְתֶּם לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי ה' וְהוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מִתַּחַת סִבְלַת מִצְרַיִם וְהוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵעֲבָדֵיכֶם וְגֵאתִי אֶתְכֶם בְּרֹדֶף נְטוּיָה וּבְשִׁפְטִים גְּדֹלִים. וְלִקְחֹתִי אֶתְכֶם לִי לְעָם וְהִיִּיתִי לָכֶם לֵאלֹהִים...

המעין בדברי חז"ל בתלמוד הירושלמי (פסחים, פרק י, הלכה א) ימצא הסבר אחר לציווי היחודי של שתיית ארבע כוסות יין:

מניין לארבעה כוסות? ... רבי יהושע בן לוי אמר כנגד ארבעה כוסות של פרעה (בראשית מ, יא יג) 'כוס פרעה בידי ואשחט אותם אל כוס פרעה ואתן את הכוס על כף פרעה', ונתת כוס פרעה בידו וגו'.

הקשר בין ארבע לשונות של גאולה לליל הסדר הוא ברור ומובן, אך מה ראה ר' יהושע בן לוי במילה 'כוס' המוזכרת ארבע פעמים בדברי שר המשקים אל יוסף שבגללה אנו שותים ארבע כוסות בליל הסדר? אמנם פרעה היה מלך מצרים, אך כידוע לא היה זה אותו פרעה שהחל לשעבד את עם ישראל, שהרי התורה מספרת (שמות א, ח): 'וַיִּקַּם מֶלֶךְ חָדָשׁ עַל מִצְרַיִם אֲשֶׁר לֹא יָדַע אֶת יוֹסֵף!'

כאמור פרעה מלך מצרים המוזכר בסיפור חלומותיהם של שר המשקים ושר האופים איננו פרעה ששיעבד את ישראל, אבל אנו שמודעים להבטחת ה' לאברהם בברית בין הבתרים יודעים שיחד עם הגעתו של יוסף למצרים החלה למעשה הגלות. זמן מועט לאחר ירידתו למצרים מושלך יוסף בפעם השנייה אל הבור (כפי שמספר יוסף לשר המשקים: 'וְגַם פֹּה לֹא עָשִׂיתִי מְאוּמָה כִּי שָׁמוּ אֹתִי בְּבוֹר'). יוסף מבקש משר המשקים שישתדל עבורו אצל פרעה על מנת שיוכל לצאת מאפילה לאורה, אבל שר המשקים שוכח את יוסף (בראשית מ, כג): 'וְלֹא זָכַר שֶׁר הַמִּשְׁקִים אֶת יוֹסֵף וַיִּשְׁכַּח הוּא'. הכוסות המוזכרים בחלום שר המשקים מסמלים את נסיונו של יוסף לצאת מן הבור ולהיגאל, אולם חז"ל ביקרו את יוסף על פנייתו לשר המשקים וראו בכך פגיעה במידת הביטחון (בראשית רבה מקץ, פט):

(תהלים מ) 'אשרי הגבר אשר שם ה' מבטחו', זה יוסף, 'ולא פנה אל רהבים', ע"י שאמר לשר המשקים 'זכרתני' 'והזכרתני' ניתוסף לו שתי שנים.

נסיונו של יוסף לא הצליח כיוון שהוא בטח בשר המשקים במקום לבטוח בה', והוא אף נענש על כך. התיקון למעשהו של יוסף התרחש שנים לאחר מכן כשעם ישראל זועקים אל ה' במצרים ושוועתם עולה לפניו. הם מבינים שאין להם על מי לסמוך אלא עליו בלבד. בכך הם מתקנים את התנהגותו של יוסף, ולכן נגלה אליהם הקב"ה וגואל אותם (שמות ב, כג-כד): 'וַיְהִי בַיָּמִים הַרְבִּיּוֹת הָהֵם וַיָּמָת מֶלֶךְ מִצְרַיִם וַיִּאָּנְחוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִן הָעֲבָדָה וַיִּזְעְקוּ וַתַּעַל שְׁוַעֲתָם אֶל הָאֱלֹהִים מִן הָעֲבָדָה. וַיִּשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת נַאֲקָתָם...'

השיעבוד שהחל בחוסר הבטחון ומתבטא בארבע הכוסות של שר המשקים, מסתיים עם שתיית ארבע הכוסות של ליל הסדר המסמלות את חירותם של עבדי ה' להם זכו בזכות בטחונם בה'.

לקראת חג הפסח, ביקשתי מכמה אנשי חינוך לכתוב בנושא "והגדת לבנך" – על האני מאמין החינוכי שלהם, ואיך מתאימים את המסר החינוכי לארבעת הבנים-והבנות-השונים כל-כך זה מזה. לפניכם התייחסויותיהם לשאלה:

חינוך כאלו מופשט

חינוך הוא מושג מופשט. נכון? או לפחות צריך להיות כזה. כי מהו המופשט - הדבר עצמו, הגוף על הטוב והרע שבו, ומעליו נלבש כל יום בגד אחר, על פי האופנה, הסגנון, מזג האוויר ומצב הרוח. יש הבוחרים לפשט את חייהם, וללבוש כל יום כמעט אותו דבר. ארונותיהם מלאים "בגדי עבודה" או "חולצות לבנות" והם אינם רואים צורך לשנות. ולעומתם יש שמחליפים כל יום, צבע, גזרה, שילוב, העיקר לגוון את היום יום. אלו ואלו אנשים טובים ובחירתם הגונה וישרה.

גם החינוך בעיני הוא גוף מופשט. גוף המורכב מתפיסת עולם וערכים מוצקים שאינם משתנים בכל יום. נכון, תפיסת עולם יכולה להתבגר, ערכים עלולים להשמין מנחת או לעשות דיאטה, אבל אלו תהליכים ממושכים, בגוף ובנשמה כאחד.

גוף החינוך זקוק, ככל גוף, לעמוד שדרה משמעותי שיחזיק את רגליו יציבות ואת ראשו זקוף. הוא חווה כאבי גדילה עם כל מחלוקת, או רעיון המבקש התמודדות חדשה, וצומח מהם עוד קצת. אם הגוף חזק ויציב, אני מאמינה כי הוא יכול וצריך לעטות עליו לבושים שונים בסגנונות ואופנות משתנות - לפי האדם העומד מולו. המתאים לאוזניו ודעתו של בן הארבע, לא יתאים לאוזני אחותו המתבגרת. הנכון לאוזני התלמיד החזק בכיתה, עלול לייאש או לאכזב את החלש ממנו. הלבוש השונה אינו עושה את הגוף לשקרן, ואת ערכיו ל"יחסיים" או "חסרי בטחון", הוא רק מאפשר לצד השני לקבל את גוף החינוך הערכי, במעטפת הקרובה יותר לטעמו ולרוחו.

הבגדים גמישים מאד - כל שיח מלביש את הרעיון בבגד השפה והתרבות המקיפה אותו, אך הרעיון היסודי, הגוף, הוא אחד תחת כל בגד שילבש.

קיבוצי, נבואי, דמוקרטי, יהודי, כלכלי, חברתי, בין מינים, בין גזעים - שוויון הוא שוויון הוא שוויון. בהגדה של פסח, באוהל הדוד תום, בשביתת עובדי קבלן, בויכוח על דמותה של מדינת ישראל, אצל היסטוריונים ואצל פילוסופים - חירות היא חירות היא חירות.

נראה לי כי תפקידו של המחנך צריך להתחלק כל הזמן בין השגחה על עמוד השדרה של גוף החינוך, לבל יתכופף, ובין החשיבה על העומד מולו, למצוא את הלבוש המתאים להעביר את בו את המסר אל האחר, ולזכור שכל שומע יש לו חוט שדרה משלו.

ערית 3

והגדת - מי "מידי" מי, ופאינה צניין

לאחרונה התעוררה סערה בחדר המורים בבית ספרי, אמה של אחת התלמידות כתבה בטור שלה בעיתון מגזרי ידוע, ביקורת על מה שנלמד בכתה בשיעורי תורה. המורה אליה נרמז תבעה את עלבונה, ודרשה גיבוי של המערכת והגנה על שמה הטוב. סופר שם במידה לא מועטה של ציניות על הבת שבקשה שחרור משיעורי קורבנות וזבחים מטעמי צמחונות, ועל כך שאולי רצוי לתת פטור לכל הילדים מהפרקים המדממים הללו. קוריוז זה מעורר את שאלת ההתאמה האישית של תוכנית הלימודים לעולמו ורגישויותיו של כל ילד. האומנם רשאים אנו לוותר על פרקים מהמורשת שלנו משום שהם גורמים לנו לנוע באי נוחות בכיסאנו?! וכן, צרכיו של מי חשובים יותר- נפשו הרכה של הצעיר המאזין או עתיד מורשתו של העם היהודי?!

ליל הסדר הוא שעת רצון יוצאת דופן של קשב ושיח בין דורי, והנה אנו עלולים לבזבז את האשראי הנדיב הזה על שאלות שלא פעם הן מאולצות ומוכתבות, על פלפולים מספריים ודרשות מליציות. קריאה בהגדה ככתבה וכלשונה היא הדרך הקלה לקיום צו ה"והגדת לבנך", אך כנראה שאין בה די. מחברי ההגדה הקיבוצית נענו לאתגר, ויתרו על "לשנה הבאה בירושלים", כי הלא אנחנו כבר חיים בציון, דילגו על דרשות שנבעו ממצאיאות גלותית, ועוד. ואם כבר להתאים ולשנות, איך נוכל להמשיך ולשיר את "התקווה", כשאנו כבר "עם חופשי בארצנו"?! אז מה, אתם שואלים, בסוף נשאר בלי כלום, כל דור ייצר לעצמו טקסטים וטקסים עכשוויים?! והמסורת, מה היא עליה?! והניגונים שנשתלו בעורקנו, והמתיקות וההתרפקות...

ומנגד, הרב דניאל אפשטיין בדרשתו לחג דרש את הביטוי "חג האביב" כחג שבו עלינו לחזור אל הא-ב, אל אבני היסוד של תרבותנו, לא עוד נערים על היסודות הללו שכבות שהצטברו עם השנים, אלא נקלף אותן ונגע במקור.

כן, נחבר חידות לילדים, והמהדרין יכינו הצגת בובות ותחפושות, נציע סבב של "מהי חירות עבורי", ונגיש דג עם נגיעות עשבי תיבול, וכל זאת מתוך תנועת התרחקות והתקרבות אל המסורת. אינני בטוחה שבכך נקיים את ההנחיה של הרב אפשטיין לחזור אל הא-ב, אך נוסף תרומה משלנו, לא נסתפק בקיים ובמסורתי, נאתגר את עצמנו דווקא בסוגיות טורדות המנוחה, ונתאמץ לחלץ מהן משמעות רלוונטית.

אם כן, האם אחרי הכל צדקה האם מהפסקה הראשונה, ויש לקרוא את ארון הספרים שלנו עם בקבוק טיפקס גדול, או שמא דווקא ההתחככות עם המטריד בזהות הקולקטיבית מעצב את זהותנו האישית ותורם לייחודיות של סיפורנו האישי?

ובאותו עניין, מיד אחרי פסח נתמודד עם ה"והגדת" של דורנו, נספר במוראות השואה, ובסיפורי ההצלה והתקומה. בדומה למה שקיבלנו על עצמנו בליל הסדר, גם בימי "בין הצפירות" מוטלת על דור המבוגרים האחריות לחלץ משמעות ערכית ועכשווית מסיפורי אותם ימים. לא די במסכת ומצגת שהכינו תלמידים ששבו מפולין, לא ראוי שהצעירים יספרו למבוגרים. כפי שלא ויתרנו על מקומנו בראש שולחן הסדר, לא נוותר גם על מקומם של העדים, ועל תפקיד המבוגר האחראי והמנוסה, בעל הפרספקטיבה וניסיון החיים בהתכנסות ימי השואה והזיכרון.

והדת לפניך-תמיד?

אני מבקש להביא בפניכם התלבטות של מחנך. לאו דווקא מחנך בבית-ספר אלא כל הורה וכל מבוגר שרואה את עצמו מחוייב לחינוך הדור הבא.

הגמרא במנחות דנה בגבול המינימלי של הציווי: "לא ימוש ספר התורה הזה מפיד":

אמר רבי יוחנן משום ר"ש בן יוחי: אפי' לא קרא אדם אלא קריאת שמע שחרית וערבית - קיים "לא ימוש".

וכאן באה מחלוקת שהיא בעיני הרבה יותר ממחלוקת בהלכות תלמוד-תורה, מדובר במחלוקת חינוכית – ערכית: "ודבר זה אסור לאומרו בפני עמי הארץ. ורבא אמר: מצוה לאומרו בפני עמי הארץ".

עפ"י ר' יוחנן, אם נגלה לעם-הארץ שהוא יכול להסתפק בקריאת שמע בבוקר ובערב ובכך הוא יוצא ידי חובת לימוד תורה, הדבר ינוצל על ידו לאי-לימוד ולכן אסור לגלות לו הלכה זו. אך רבא מבין בדיוק להיפך: אם יש אפשרות שאדם שלא התכוון כלל לקרוא קריאת שמע, יחליט שכן לעשות זאת רק כדי להרוויח מצוות "לא ימוש", הרי שמצווה לומר לו זאת.

כמחנך אני מוצא את עצמי לעיתים, עומד בפני הדילמה הזו: מה לומר? האם לומר? אולי אסור לומר? אולי אם אומר יצא שכרו בהפסדו? אולי מה שמצווה לומר לתלמיד זה אסור לומר לתלמיד אחר? ואחרי שהחלטתי שלא כדאי שאומר - הספקות נותרו: האם לא אמרתי באמת מתוך החלטה חינוכית שהדבר יביא נזק או שאי האמירה היא בעצם חשש שדבריי לא ישמעו או שאצא טרחן? ברור לי שיש מצבים שבהם השתיקה עדיפה. אני תפילה שהקב"ה ינחה אותי בדרך הנכונה שלא לומר דבר שאינו נשמע או שאסור שישמע וכן לומר את מה שחובה או מצווה לאומרו.

דני סולומון.

לרחל סימון

בהגיעך לגיל תשעים

מזל טוב מכולנו-

שתזכי להרבה בריאות ונחת

מבנים ובני בנים,

ושתמשיכי לשמור על החיוך הנצ

ליהודית וחיים מ. אפשטיין

ולכל המשפחה

מזל טוב ושפע ברכות

להולדת הנינה

נכדה לאילנה ויעקב

בת לפדות ואהרן ברוכי

למרים ודודה זהבי

ולכל המשפחה

מזל טוב מקרב לב

לנישואי בתם של אורנה ויאיר

חנה עב"ל גלעד

לדבורה וחיים הרצל

ולכל המשפחה

ברכת מזל-טוב לבבית

להולדת הנכד

בן לנעם ויליך הרצל

למיכאל המל

ולכל המשפחה

מזל-טוב כפול ומכופל:

לנישואי הבן תומר עב"ל רבקה

ולנישואי הנכדה, בתם של טל ודרור עיני,

נעם עב"ל טוביה אביחיל

למרים ויהודה שלמון

מזל טוב וברכות חמות

להולדת הנינה

נכדה לציפי ואביתר זכאי

והגדת לבנו

חג פסח הינו חג מיוחד עבור המשפחה והילדים.

במיוחד האמור הוא לגבי פסח מצרים- הבא כקורבן משפחתי, ככתוב " ויקחו להם איש שה לבית אבות, שה לבית" (שמות י"ב, ב). וכן כתוב שם "משכו וקחו לכם צאן למשפחותיכם, ושחטו הפסח".

לא בכדי, אנו וילדינו מצפים לחג הפסח, מדי שנה. ניתן לומר, כי התנהגותם של הילדים בערב זה הינה **בבואה של משפחתנו לאורך השנה.**

אז מה ניתן להעמיק ולחדש בעניין הילדים ?

1. **"וידבר אלוקים אל משה, ויאמר אליו אני ה'... לכן אמר לבני ישראל : אני ה' והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים והצאתי אתכם מעבודתם, וגאלתי אתכם בזרוע נטויה ובשפטים גדולים . ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלוקים וידעתם כי ה' אלוקיכם, המוציא אתכם מתחת סבלות מצרים. והבאתי אתכם אל הארץ אשר נשאתי את ידי לתת אותה"** (שמות ו' פס' ב' ו'-ח').
זהו עיקר הציווי שהקב"ה מצווה את עם ישראל: לדעת את ניסיו הגדולים, את השפטים אשר במצרים, ואת דרך הגאולה וההצלה המיוחדים שעשה לעם ישראל, את כל זאת צריך לספר לבנינו מדור לדור, ועל זאת אנו מצווים למען ילדינו.
2. **"והגדת לבנך ביום ההוא לאמר, בעבור זה עשה ה' לי בצאתי ממצרים"** (שמות יג' ח')
-מתוך קריאת הפסוק ניתן להבין כי ישנו כאן ציווי איש ופרטני, כך שכדי לקיים את המצווה כמו שצריך, עלינו ההורים לדעת מה היה גודל הנס, ובעיקר, איך אנו מעבירים זאת לילדינו – וזאת נעשה באופן הראוי, לכל ילד ע"פ גילו, אישיותו הייחודית והמיוחדת, ואופיו, זאת ע"מ שכל ילד יקבל ויפנים את דברי ההגדה, והמסרים הנפלאים שבה.
3. **"וידעתם כי אני ה' - הוא התוצאה של "והגדת לבנך" -** בליל הסדר אנו חוזרים למחוזות ילדותינו, בדיוק כפי שהורינו "הגידו לנו", לאותו מקום, לאותו מקור "הנביעה" ולשורש התרבותי, הילדותי והטהור עליו חונכנו. אז, זו היתה ידיעה "תמה". היום, זו ידיעה לשמה.
4. **קליות ואגוזים** - מצווה לחלק לתינוקות קליות ואגוזים כדי שיראו שינוי וישאלו" (שו"ע סימן תע"ב סעיף ט"ז).
כיצד נעורר בילדינו את הרצון לשאול? לדעת? המבוגרים שותים יין כדי לשמוח ("ויין ישמח לבב אנוש"...), אולם הילדים אין משמחים אותם בחובת ארבע הכוסות, שאין להם כ"כ שמחה ביין אלא מחלקים להם קליות ואגוזים כדי שישאלו....

קמכרת חא חא וכסר, מרי וארן סולאון.

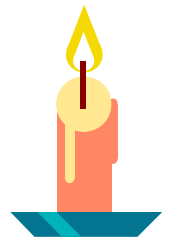
נר זכרון:

טז' בניסן – יום השנה לפטירתו של בנו נתן עברון ז"ל (תשל"ח)

כא' בניסן – יום השנה לפטירתה של חברתנו שרה המל ז"ל (תשס"ט)

כא' בניסן – יום השנה לפטירתה של חברתנו ציפורה אש ז"ל (תשע"א)

כד' בניסן – יום השנה לפטירתו של חברנו יוסף (פיקו) גינזברג (תשס"ג)

אט אין פחט יאכא..

דאָס, שוקולד, חמיצה, חרוסת, חזרת ואטריות ביצים

"לעשות אטריות של פסח, רק מרים בן צבי יודעת

החרוסת של שרה לוי ממש משגעת!

יונה ושלוּימיק מבשלים דגים טעימים

ועל השוקולד של פסח לא נוסיפה מילים..."

(מתוך "תור שני").

דגים:

אז הלכתי אל יונה רוזנטלר לשמוע ממנה על הכנת הדגים, או יותר נכון הגעפילטע פיש שאין חג הפסח בלעדיהם. כאשר יונה מספרת נוצצות עיניה, והיא מדגישה את הריח הנפלא שהיה שורר במטבח בעת הבישול, "ריח של חג".

"הכנת הגעפילטע פיש הצריכה מאה קילו דגי קרפיון. היינו קונים את הדגים טחונים ומוסיפים את התיבול (הרבה סוכר...), ביצים ובצל מטוגן (עם השמן!) את העיסה עשינו במיקסר וזה כמובן הצריך כמה וכמה נגלות כדי לגמור את כל הכמות.

לפני הבישול הכנו ציר דגים מגזר, בצל, תבלינים וראשי דגים. שלוּימיק ואנכי הכנו את העיסה (וטעמנו כל הזמן לראות שהכל בסדר) ועפרה שהם ז"ל גלגלה את הכדורים עם קבוצת ילדות. הכדורים המוכנים התבשלו בתוך הציר, במחבתות החשמליות וריח הגעפילטע התפשט בכל המטבח. עבדנו אחר הצהריים וכל המטבח היה לרשותנו.

את הגעפילטע פיש הכנו פעמיים בשנה – לראש השנה ולפסח".

ושלוּימיק, שכבר 30 שנה מכין את הגפילטע, מוסיף: פעם היינו טוחנים לבד את הדגים. היה עומד מישהו בריון ומועד, ולעומת זאת מישהו דקיק עם כף יד קטנה ומועד, והיה הבדל גדול בגודל הקציצה. היום, בגלל הקייטרינג, אנחנו חייבים לדייק במשקל, ולכן הגפילטע מגיע כקציצות, ואני עושה את התיבול.

ממרח שוקולד של פסח:

דף נייר ועליו כתוב "המטבח כשר לפסח" מקדם את פני בבואי לחפש את אילנה ג., מבשלת השוקולד. המטבח מזכיר כוורת של דבורים עמלניות, מבשלים, קוצצים, מערבבים ומטגנים וכולם – עם כיסוי ראש, אפילו ילדי התיכון העוזרים בקייטרינג חובשים על ראשם כיסוי.

בפגישה עם אילנה (שערבבה את חומרי הקוגל) העלינו זכרונות של בישול השוקולד (כן, פעם הייתי העוזרת שלה...), אבל אילנה הפנתה אותי לבנות הכלבו, שמזה כמה שנים הן בממלכת השוקולד.

בעצם, קצת היסטוריה – המבשלת הראשונה של שוקולד פסח היתה ציפורה אש ז"ל, שהשאירה לנו את המתכון וגם געגועים לנוכחותה. ברבות הימים המשיכה אילנה גינזברג את המשימה המתוקה, ורקחה את השוקולד הנהדר, שנותן לנו טעם טוב של פסח, וכיום, מזה שלוש שנים, עושה את השוקולד נורית קראוס, בעזרתה של אחת התיכוניםטיות.

המתכון מכיל הרבה סוכר, הרבה מרגרינה, קקאו, קפה, תמצית וניל ותמצית רום והרבה אהבה – ובפסח, מי מסתכל על הקלוריות?

דלורה.

(המשק בעמ' הא)

חמיצה:

מספרת מתי רפפורט, שמכינה את המאכל המיתולוגי כבר יותר מ-20 שנה: זהו מאכל מסורתי של אשכנזים בפסח, ואני למדתי להכין אותו בבית. אמא שלי מאד אהבה את זה, וכך תמיד במקום מיץ היה לנו בורשט במקרר-כל השנה, והיינו אוכלים את זה עם שמנת חמוצה. זה מאכל מאד עממי, אפשר להגיש אותו גם חם עם תפוח"א או קר עם שמנת, אצלנו מכינים משהו באמצע – פרווה. אני חושבת שהמקור הוא ברוסיה, שם אוכלים את זה כמרק חם עם בשר בפנים.

ומהו המתכון הסודי? פעם היינו שמים גם חלבוני ביצים בפנים, אבל מאז הבהלה של שפעת העופות הורידו את הביצים, וכיום כוללת החמיצה רק סלק עם מיץ לימון וסוכר בבישול ארוך. פעם הייתי מכינה הכל לבד, היום מכינים לי את הסלק בחדר קילופים, ואני רק מבשלת ונותנת טעם. החמיצה מיועדת לארוחה הבשרית בצהריים שלפני ליל-הסדר. קהל האוכלים שלנו מתחלק לשניים: יש אנשים שאוהבים מאד או שממש לא סובלים.

וקוריוז לסיום: את הביצים והגרונות לקערת הפסח-וגם לאטריות של מרים היו שורפים פעם אחד אחד על הגז. בזמני, העברנו את התהליך לרשתות גדולות, ועם ה"ברנר" ששורף את החמץ בפניות של התנורים והסירים, שרפנו בבת-אחת את כל הביצים והגרונות.

חרוסת:

את החרוסת הכינה במשך שנים רבות **שרה לוי**, ואחריה **עפרה שהם ז"ל יחד עם רחל צור וחדווה אל-עמי**. בשנים האחרונות **גיין סימון** היא שמכינה את החרוסת. מן המטבח הסכימו להדליף את המתכון הסודי הכולל – בננות, תפוח"א גרנד, תפוח"א זהוב, ממרח תמרים, אגוזים, קינמון, יין אדום מתוק, יין לבן, ורמוט וקוניאק (אה, אז בגלל זה זה כ"כ טעים?...). הכנת החרוסת נעשית יום לפני החלוקה, והשנה הוכנה כמות ל 520 קופסאות (לסעד ולקייטרינג).

חזרת:

את החזרת האדומה מכינה כבר שנים – לשבתות וגם לחגים – **מרים שלמון**. השנה הכינה מרים 60 ק"ג חזרת.

אז איך מכינים? קולפים ושוטפים את החזרת, מוסיפים סלק וטוחנים ב"סטפן". (מישהו בר-סמכא יצטרך להסביר פעם להדיוטות שכמונו מה זה ברנר וסטפן ושאר המושגים הללו המוכרים ליודעי ח"ן בלבד, א.פ). אחרי הטחינה מוסיפים סוכר, מלח וחומץ.

אילנה ג. שמכניסה את החזרת הלבנה לכלים, מספרת על החריופות – "טוחנים ובוכים", אבל למרים כבר יש טריקים להתגונן בפני החריופות: החזרת חריפה כשהיא רטובה וכשמכניסים את החומץ. השיטה שלי היא לשים נילון סביב, ולהכניס אחד-אחד לטחינה כך שלא יתקע ויגרום לדמעות.

בהזדמנות זו נוסף תודה וברכה לענף המזון על כל שלוחותיו, גם על הטרחה לקראת החג בהכנת המטעמים השונים, וגם על הסעודות בשבוע האחרון, ועל המאמץ לגוון את הסנדביצים המוכרים במאכלים נוספים ואחרים כמו סמבוסק, פיצות, ביצים, טונה, סלטים ועוד.

**תודה רבה לכל הטורחים,
בתיאבון לכל חובבי האוכל של פסח,
ולסובלים-אל יאוש, זה רק שבוע...
אפרת**

צולת גבינה מצולה לפסח ולכל השנה

להדליק את התנור על חום גבוה (200 מעלות).

לערבב בקערה ראשונה:

- 3 קופסאות גבינה (750 גר')
- 1 שמנת חמוצה
- 4 כפות קורנפלור
- 1/2 חב' פודינג וניל
- 4 חלמונים
- 1/2 כוס סוכר

להקציף בקערה שנייה:

- 4 חלבונים
- 3/4 כוס סוכר
- לקפל את הקצף לבלילה עם הגבינה.

להכניס לתנור החם תבנית עם מים רותחים ליצירת אדים. להכניס את העוגה לאפיה 10 דקות עם תבנית המים הרותחים.

לאחר 10 דקות- מוציאים את תבנית המים בזהירות ומנמיכים את התנור לחום בינוני (160 מעלות). אופים עד שהעוגה יציבה בצדדים ורוטטת קצת באמצע. משאירים אותה להתקרר בתנור ללילה (אפשר להסתפק בשעה-שעתיים).

להקציף ציפוי:

- שמנת מתוקה
- 1/2 חב' פודינג וניל.

❖ **טיפ-** במשך השנה אפשר לשים בתחתית העוגה בסיס שעשוי כך:

מערבבים-

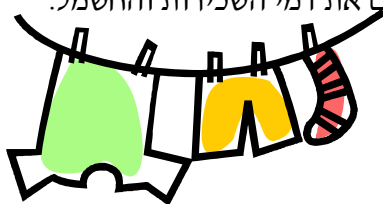
- 250 גר' ביסקוויטים מפוררים
- 100 גר' חמאה מומסת

מפזרים בתחתית ומכינים את העוגה לפי ההוראות למעלה.

בהצלחה ובתיאבון!! **צדי לו!**

חדר כביסה פרטית

לפני שנה שכרנו שתי מכוונות כביסה ויבשן שהפעלתם ע"י אסימונים. התברר שהשימוש בשלוש המכוונות הוא הרבה פחות ממה שצפינו והאסימונים (15 ₪ לאסימון) אינם מכסים את דמי השכירות והחשמל.

לפיכך אנו מחזירים למשכיר מכוונת כביסה אחת ואת היבשן. רכשנו יבשן ביתי, שבינתיים הוא עומד לרשות החברים ללא תשלום. ליד היבשן וכן על הלוח בכניסה יש דף הוראות השימוש ביבשן. אשמח לקבל שאלות או התייחסויות.

חנה חיימל נ. אפטיין

"להוסיף עם נדיבים עם נדיבי אמו" (תהליך קיי"ט)

חברת "רד" תקשורת מחשבים בע"מ תרמה לחברת הנוער חדר מחשבים מרשים מאוד וכן שני מחשבים למשפחתו.

הרעיון לפנות אליהם החל מיחזקאל לנדאו והוצא לפועל ע"י נחום אחיו. מדובר בשיפוץ כללי של החדר: ציפוי הרצפה, החלפת התקרה שיפוץ הקירות וריהוט החדר. חברת "רד" תרמה את עלות שיפוץ החדר ותכולתו, ואילו את שיפוץ המבנה החיצוני, הכניסה לחדר ובעיקר התמודדות עם בעיות הניקוז של המקום והמדרכות לקח על עצמו מוישליה, שהוכיח שאפשר להתמודד עם בעיית ההצפות בקיבוץ. היה זה מבצע כולל שעסקו בו רבים וטובים. החדר מדהים: הוא כולל חמישה עשר מחשבים חדשים, מקרן ומדפסת, שמאפשרים בילוי שעות הפנאי וביצוע עבודות לימודיות.

כמה מילים על חברת "רד": חברת "רד" תקשורת מחשבים בע"מ מובילה בפיתוח, ייצור ושיווק מוצרי תקשורת בארץ ובעולם. לחברה מוניטין בינלאומי בזכות הטכנולוגיה החדשנית ופורצת הדרך אותה היא מיישמת בצידו איכותי עבור ספקי תקשורת, מפעילי סלולר, חברות תשתיות ותחבורה, מוסדות ממשלתיים וארגונים פרטיים. אגב, מנכ"ל החברה שרת עם בוקי בצבא. חברת "רד" גאה בהיותה חברה ישראלית ורואה בתרומה לקהילה ערך רב משמעות. החברה מעורבת בפעילות התנדבותית מגוונת הסובבת סביב חינוך ומתן הזדמנות שווה לכל שכבות האוכלוסייה. התרומות נושאות אופי כספי ואופי ערכי. מהפעילות ההתנדבותית המגוונת נהנים בעיקר ילדים ובני נוער אשר במסגרת הפרויקטים השונים נחשפים לסביבת ההיי-טק, מקבלים עזרה בלמודים וקושרים קשרים אישיים עם העובדים. התרומה לחברת הנוער היא אחת הדוגמאות לתרומות חברת "רד". זכינו.

בטקס נחמד שהתקיים על הדשא בחברת הנוער בשבוע שעבר, נכח גם חיים אפשטיין, גזבר העמותה שלנו ועפר נשא דברים בשם קהילת סעד ודיבר על חשיבות גמילות החסדים בתוך הקהילה עצמה. בטקס עצמו הודינו לחברת "רד" על תרומתה, והיום אנו רוצים לומר תודה רבה מעומק לב לקהילת סעד שתורמת את חלקה במשך כל השנה: למשפחות המארחות את בנות הנוער בשבתות, לענפים ולחברים הנותנים עבודה לבנות הנוער, תודה על התרומות הכספיות הניתנות על ידי החברים, חלקן בעילום שם, לועדת צדקה בניהולה של חגית רפל, שתורמת ביד נדיבה, וכמובן לנחום לנדאו שמנסה בכל כוחו לגייס תרומות עבור הפנימייה. כל התרומות מגיעות ליעדן ומשמשות את צרכי הבנות. חג החירות לפנינו וחירות דורשת אחריות רבה. חירות אמיתית יכולה לשגשג במקום שיש ערך לחיים, היכן שקיימת חמלה, במקום בו שוכנת האהבה. בקיבוץ סעד יש חמלה ויש אהבה.

חג שמח וכשר, **3000 חברת הנוער.**

פתרון החידה מן השבוע שעבר: נשיאית ורוח ועד אין.

"יש כח לפותרים הנבונים - ראובן ואביעז צברון, שרה פולק ואלחנן טינגרד"

הוא תחילתו (מתוך צילום "גיל-צוי", צחק בית-אן)

שמחתי אישית כתושבת העמק, כשקראתי את השלטים הגדולים והמבטיחים בצדי כביש בית שאן-עפולה, והמאמרים בשבועונים המקומיים שהכריזו על **שחזור של רכבת העמק**. שמחתי עוד יותר לגלות שהאחראי לכך הוא בן העמק שלנו - בוגר בית הספר המשותף בשדה אליהו, בן קיבוץ שלוחות, מ"פ בשריון בדרגת סרן, נשוי, אב לשלושה, גר במרכז הארץ. מהנדס אזרחי במקצועו, 5 שנים עובד בחברה הלאומית לדרכים ומונה לאחרונה **למנהל פרויקט רכבת העמק - ארז כוכבי**.

המסלול של **רכבת העמק ההיסטורית** שהוקמה ע"י התורכים, התחיל בחיפה, הגיע עד דמשק ועבר דרך עמק יזרעאל, **עמק בית שאן** ועמק הירדן. את מסילת הברזל התחילו להניח בשנת 1900, וחמש שנים אח"כ החלה הרכבת לשמש כלי תחבורה לנוסעים ולמשאות של התושבים היהודים והערבים שישבו לאורך המסילה. הרכבת נסעה באיטיות של 25 – 50 קמ"ש (לשם השוואה-מהירות ממוצעת של רכבת כיום היא כ-160 קמ"ש). הובילו בה ירקות, ביצים, חלב בכדים, תבואה, פרות, עיזים, כבשים ואפילו גמלים(!). עם קום המדינה פסי הרכבת פורקו ושימשו לביצור יישובי העמק, והתחנות ננטשו ונהרסו.

בראיון שערכתי עם ארז התבררו לי פרטים נוספים:

ארז, ספר לנו על הפרויקט הלאומי הזה להקמת קו הרכבת.

התוכנית להקמה מחדש של רכבת העמק שבה לסדר היום של הממשלה בפברואר 2010 כחלק מתוכנית "נתיבי ישראל" שנועדה לקרב בין מרכז המדינה לפריפריה, במגמה לחזק אותה. מדובר בהשקעה כספית גדולה מאד. החברה הלאומית לדרכים אחראית על התכנון והביצוע של המסילה מעכו לכרמיאל ומחיפה לבית שאן, והסדרת דרך מהירה ללא רמזורים ממחלף תל קשיש (מחלף עתידי של כביש 6 ליד צומת התשב"י) דרך צומת גולני ועד לצומת עמיעד.

בנוסף, אנו מקדמים את תכנון כביש 71 – מעפולה עד לגשר שיחי חוסיין דרך בית שאן, לכביש דו-מסלולי עם מפרידנים ללא צמתים וללא רמזורים: בצומת בית השיטה לכוון בית אלפא יהיה מפרידן שיעבור בכביש מעל לרכבת ובצומת נבות יהיה גשר שיעבור מעל לרכבת לכיוון כביש התענכים.

מתי יתחילו העבודות?

העבודות למבנה התחתון של רכבת העמק כבר בביצוע מחיפה עד כפר ברוך ויש כרגע חמישה קבלנים שעובדים בשטח. מחודש אפריל השנה יתחילו עבודות גם בחלק המזרחי, מכפר ברוך (ליד גניגר) עד בית שאן.

מה תפקידך בכוח?

אני אחראי מטעם החברה הלאומית לדרכים לקדם את כל הפרויקט הזה, לעמוד בלוחות הזמנים ובתקציב שנקבעו ע"י הממשלה.

באילו קשיים מיוחדים נתקלתם במהלך התכנון?

נתקלנו בכל מיני קשיים, לדוגמה: לכל אורך התוואי הרכבת עוברת בין מאגרי מים ועל-ידם. השתדלנו לפגוע כמה שפחות במאגרים ואיפה שפגענו שילמנו לחקלאים ע"מ שירחיבו את המאגר בצד השני.

האם הרכבת תיסע בתוואי ההיסטורי שלה במקביל לכביש?

בגדול כן, אבל יש כל מיני "הזזות" כאלה ואחרות. למשל באזורים ליד עפולה, יגור, כפר יהושע "הזזנו" את המסילה מהתוואי ההיסטורי.

כבן העמק, האם יש לך יחס מיוחד לפרויקט הזה?

ברור שכן. אני יודע כמה חשוב החיבור המהיר של העמק לחיפה ולמרכז הארץ, כל שדרוג כזה יביא לעמק: תעשיות, יזמים, אנשים, תושבים, צמיחה. בנוסף, כביש 71- בית שאן-עפולה, הוא כביש מסוכן ובשעות מסוימות גם מאד עמוס, הגיע הזמן שהוא יהיה כביש מהיר ובטיחותי.

האם יש יתרון בכך שאתה מכיר את העמק?

כן, ודאי, הפרויקט הזה הוא מעבר ל"עוד פרויקט". בדרך כלל אתה עושה ומשפר ויודע ש"זה עושה טוב" לסביבה, לחברה וכו'. אני גדלתי פה, יש לי משפחה בעמק. אני מכיר את הקיבוצים וחלק מהאוכלוסייה, וזה אחרת.

איפה רכשת את הכישורים לעבוד עם אנשים ולנהל פרויקט על כל המשתמע?

מוסר עבודה למדתי בקיבוץ, עבדתי במטע התמרים בשלוחות. יכולות ניהול רכשתי בצבא.

תם ולא נשלם. וכאשר נזכה אי"ה לנסוע ברכבת העמק - נוכל להודות וגם להתגאות

רחף כוכבי (המידע על רכבת העמק ההיסטורית נכתב ע"פ ספרו של עמוס בר - ארץ אגדה)

הביאה לדפוס - רותי נוריק, שמוסיפה: אביו של ארז כוכבי היה מאומץ שלנו (כלומר ארז הוא "נכדנו")

ועוד פרט: ארז היה המהנדס של שיכון הצעירים מעל בית-הכנסת.

אתיק האכתמים

הכסף שנאסף בריד פורים השנה נתרם לטובת כפר הילדים "תלפיות" שבחדרה, בו משרתת השנה במסגרת שירות לאומי נעם אש. בכפר הילדים בחרו להקדיש את הסכום שנאסף לעריכת בר מצווה משותפת לכל הילדים שמלאו להם 13 שנים. זהו המכתב שנשלח מכפר הילדים:

לאנשי קיבוץ סעד היקרים!

אנו מדריכות בכפר הילדים "תלפיות" שבחדרה.

זוהי פנימייה טיפולית שבה שוהים ילדים שהוצאו מבתיהם ע"י הרווחה בעקבות התנהגויות קיצוניות מצד ההורים- אלימות פיזית ומילולית, שימוש אינטנסיבי בסמים ואלכוהול, הזנחה וכד', מצב כלכלי קשה וסיבות מצערות דומות.

רצינו להגיד תודה רבה על תרומתכם לאירוע בר המצווה שנחוג בעז"ה בקרוב.

בזכות תרומתכם נוכל להעניק לילדיי הפנימייה אירוע ברמה של כל ילד נורמלי, דבר שלא היו זוכים לו ללא התרומות.

אנו שמחים שנוכל לספק לילדים בר מצווה כמו לכל ילד רגיל, ואת תחושת הסיפוק שאנו מרגישים, גם אתם תורמים יקרים, צריכים להרגיש.

אז- שוב, **תודה**

מעריכים מאד, ומאחלים לכם להמשיך לעשות טוב לאחר.

113 ב"ת הילד "תלפיות" חדרה.

אנונימלע אנהאקעניש

הגיגי אביב ופסח

אנו נמצאים בפתחו של חג האביב. הגשם חלף הלך לו, וקול התור נשמע בארצנו. ואנו בסעד שלנו, ובאביב הפרטי שלנו, וסברתי שאי אפשר לכתוב רק על סדר היום, אלא יש להתייחס במבט רחב יותר גם לאופק. חג האביב המסמל את היציאה מהחורף הקודר אל עבר הפריחה והתחדשות הטבע, הוא הוא אותו חג הפסח, המסמל את היציאה של עם שלם מחיי העבדות האפלים אל עבר עתיד חדש ואופטימי של עם הנולד מחדש.

דימויים אלה מזכירים לי בזעיר אנפין (להבדיל כמובן..) גם את האביב הקטן והמקומי שלנו בסעד. וקשה שלא לראות את הסמליות- חג הפסח הוא החג שבו מביטים לאחור, אל תקופת "הגנות", ומודים לה' על תקופת "השבח".

אמנם לא עברנו את פרעה, וגם ניסי מכות לא ראינו, אבל תקופת עבר קשה, המתובלת בקוצר רוח, ובאובדן אמונה בצדקת הדרך, חווינו כולנו בעשור האחרון. והנה בתום מספר שנים אנו בפתחה של דרך חדשה. לעיתים נדמה שהדיונים היו קשים כקריעת ים-סוף, אבל הגענו כולנו ליעד הראשון שהצבנו לעצמנו, בבחינת "ויחן שם ישראל נגד ההר"-כמאמר המדרש- "כאיש אחד בלב אחד". דומני שהיום אנו חדורי תקווה, מאמינים שאפשר, ורואים עתיד למקום שלנו.

ארבע כיתות עמדו על היס, אמרו חז"ל, וכל אחת הציעה דרך אחרת- וכנראה תמיד יהיו קבוצות שונות, ודעות חלוקות. ואולי טוב שכך. כמו אבותינו הקדומים, כנראה גם אנו צריכים את המקום בו נוכל מדי פעם להתלונן ולקטר על אורך הדרך וקשייה, אך תמיד יש גם להישיר מבט קדימה, לראות את היעד, לחנך עצמנו להיות מוכנים לו, ולהבין שכנראה זה לא סיפור של שנה אחת (כולנו תקווה שגם לא ארבעים....)

ובתוך האביב הזה שלנו, המסמל צמיחה, גידול, מחזור חיים חדש, לא נשכח שיש לעבוד קשה. תהליך צמיחה הוא מזוללי האנרגיה הגדולים ביותר. הדרך עוד רבה. המשימות כבדות. ואנו מוצאים עצמנו לא פעם מספרים בהן "כל אותו הלילה". אתגרים כאלה ניתן לצלוח רק בכוחות משותפים. אין לנו את האופציה של "ותקצר נפש העם בדרך", שמובילה ל"ואתה עיף ויגע", וההמשך ידוע.

על כן אני טרוד הרבה לאחרונה, איך כולנו משנסים מתניים, איך לא מאבדים את תנופת העשייה, איך מתגייסים להמשך הדרך. איך מעצימים את קול החכם שבתוכנו, המתמודד עם כל אוסף החוקים החדש הזה, מתוך מחוייבות ורצון לקחת חלק, איך מקהים את שינוי החדות של הקול האומר "לכם" ומוציא עצמו מן הכלל, איך מחברים לדרך את התמהים "מה זאת" השכם והערב- על כל רעיון חדש, ואיך פותחים פתח, לאותו הקול שאפילו לא שואל, אלא חי את חיינו בבחינת "אשרי יושבי ביתך".

סעד היא קהילה מיוחדת, וכמה וכמה מעלות טובות יש לו למקום שלנו. כך טוענים כאלה הרואים אותנו מבחוץ. אני סבור שהם צודקים במידת מה. החוכמה היא לדעת לשמור על הייחוד הזה גם תוך כדי שינוי. אחד הדברים שמסייעים לנו, לענ"ד, הוא שאנו רואים עצמנו מחוייבים למעורבות ועשייה חברתית מעבר לעצמנו. דווקא היום יותר מבעבר, יש למשפחתון, חברת הנוער וגרעין צבר, מקום של סמן דרך חשוב מאין כמותו. ונגלה בסוד, שיש עוד רעיונות מה ניתן להוסיף ולעשות, ובעז"ה עוד נעשה, כי התפיסה של כולנו היא שהחיים אינם רק כסף ומשכורות ומיסים. טעם החיים הוא אחר.

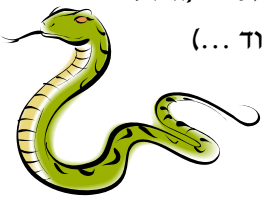
המשימה העליונה לדעתי בתוך הקהילה כיום- היא קליטה חדשה. שלב ב' בשכונה הולך ומתרקם, ובקיבוץ אנו בעיצומה של בניית תוכנית קליטה לחברות- עקרונית צמ"ד. כמו בכל נושא, גם פה קשיים לא מעטים. וקושי מוליד קושי שמוליד קושי, ממש כמו חד-גדיא, וגם פה ברור לי שבהתגייסות נכונה, נצליח בעז"ה.

אני בטוח ששיתוף פעולה נכון עם ציבור הנקלטים, בצד הבנה מעמיקה של ציבור החברים שזה הרגע לו חיכינו, ויש לעשות הכל כדי שנצליח, יובילו באמת להצטרפות גדולה של חברים. הניצנים כבר נראו בארץ, וקול התור (להצטרפות) נקווה שישמע בארצנו. ועל הכל, נודה ונהלל ולשבח לה' יתברך, שבחסדו מוליך אותנו בדרך, ומפנה מכשולים לא מעטים מתחת רגלנו, ונאמר לפניו מזמור לתודה, והללויה.

חסל סידור פסח כהלכתו, ועכשיו לכמה ענינים פרוזאים אך חשובים מאד-בנושאי בטיחות.

"אם ישוך הנחש בלוא לחש"

מתברר שכן. בלי שום אזהרה, הוכשה כידוע ילדה ליד גן גפן, בשעות אחר הצהריים. אחרי טיפולו המסור של מנחם הפרמדיק (מהגרעין) פונתה לבית החולים, ומצבה משתפר והולך. עונה זו מאופיינת בהתפרצות אוכלוסייה של נחשים, כמעט בכל מקום. היותנו סביבה חקלאית כפרית, מרובת עכברים ושיחי מסתור מחמירה מאד את הבעיה. לכן כדאי להנחות עצמנו וילדינו לא לשחק ליד שיחים, לא להרים אבנים ועוד. אם נהיה סבלניים יותר כלפי ציבור החתולים, נרוויח במכה גם טיפול יעיל בעכברים וגם בנחשים (ואולי לא יזיק גם להסתכל כלפי מעלה ולשעבד ליבנו לאבינו שבשמים. ולא צריך לשם כך נחש על עמוד ...)

גני המשחקים - "גן נעול, לא שביל אליו לא דרך"

סגרנו כידוע שני גנים עד בירור האפשרות לתקן את הליקויים. מתברר שבגן המרכזי שליד חדר האוכל אין אפשרות לתקן ולקבל היתר של מכון התקנים, ועל כן בליט-ברירה נצטרך לפרק את מתקן העץ היפה והנוסטלגי, ולרכוש מתקן/מתקנים חדשים העומדים בתקן. הפירוק ייעשה מיד לאחר החג, ורכישת מתקנים חדשים תהיה לאחר התייעצות גם עם הנהלת הגיל הרך. הורים לילדים המעוניינים להביע דעה על אופי המתקנים החדשים לילדים, מוזמנים לשלוח לי מייל.

גן המשחקים שליד מקלט קרמיקה- אנו עדיין בבדיקה האם ניתן להתאימו לתקנים. נקווה שנצליח, שאם לא כן, יפורק וישמש גם הוא חומר בעירה למדורות לגי בעומר. ובינתיים לגבי שני הגנים הללו נמשיך לצערי לשיר: "אתמול בחמש אחרי הצהריים, הלכנו עם אמא ל... ובדרך ראינו שהגן שלנו סגור".

בטרים - הרצאה להורים.

בשבוע שעבר התקיימה הרצאה להורים על ידי ארגון "בטרים" (בטרים-לפני שיקרה משהו...). בהרצאה חשובה זו נכחו מעט הורים. עיקרי הדברים שנאמרו: - הבית נתפס בעיני רבים כמקום המוגן והבטוח עבור ילדים, למרות שבפועל רוב הפגיעות הילדים מתרחשות בבית. חלק ניכר מהילדים נפגעים בתאונות בביתם. פגיעות מתרחשות בבית בשל העובדה שילדים נמצאים הרבה בביתם, ובדרך כלל הבית מאובזר ומותאם למבוגרים. לילדים קטנים יש קושי בשווי משקל, וקושי בתפיסת עומק וקורדינציה. צריך לזכור כי ילדים קטנים בעיקר פעוטות לא תמיד מצייתים לחוקי בטיחות (גם אם מודעים לכך או למדו) בשל מגבלות התפתחותיות, קוגניטיבית ורגשיות. בהרצאה ניתנו דוגמאות לזהירות ולאמצעי בטיחות. ההרצאה כללה אמצעי בטיחות ברכב, כסאות לתינוקות וילדים לפי גיל, התייחסות לכריות אוויר, ודוגמאות רבות שמהם ניתן ללמוד ממה להיזהר.

בקיצור, ה' ישמור, אבל קודם כל ההורים!

נאחל לכולנו חג כשר ושמח, בחיק המשפחה, והרבה בריאות ומנוחה.

צפר feימוי

